

2011. október 23. Radostyán-Kondó
János 8:12.; Galata 5:13a.; II. Kor. 3:17b.

Nemzeti ünnepünkön egybegyűlt keresztyén testvéreim a Krisztusban!

Amikor történelmünkre tekintünk, valahányszor megvizsgáljuk a megtett utat, amelyen olykor megaláztatások között, máskor dicső magasságokba emelkedve, de folyamatosan jártunk az Isten oltalmazó kegyelméből, meg kell állapítanunk, hogy nagy küzdelmek sorozata volt. Küzdelem az életben maradásért, harc a túlélésért, szabadságért, emberségért, igazságért. Harc, melyet eleink vívtak, harc, melyet tovább mi, mai nemzedék folytatunk. De az Isten adta az erőt, s ha elértük legszebb pillanatainkban a szabadságot, az is Tőle jött. Attól a szabadító Úrtól, Aki oly sokszor megmutatta hatalmas erejét. A bűnbe esett embert vissza akarja vezetni a szabadság üdvös állapotába. Ádámnak és Évának megígéri a Szabadító eljövetelét, Ábrahám által kiszabadítja Lót a keleti királyok fogságából, Józsefet a tömlöcből, amikor megfejt a fáraó álmát, népét Egyiptomból, a szolgaság házából, Jeremiást halás veszedelemből, Dánielt a tüzes kemencéből vagy az oroszánok verméből, választottait elnyomói kezéből, mert gondviselő Isten Ő.

Bennünket is számtalanszor felszabadított bilincsek súlyából. Hálátlanok lennénk, ha elfelejtenénk jótéteményeit. Túléltek a tatárokat, a török hódoltságot, a Habsburg németesítés és ellenreformáció hosszú századait, Trianon veszteségét, világháborúkat, majd a kommunista ateizmus 4 évtizedét. Eközben mindig volt egy-egy próbálkozás, mely reménysugárként világított a későbbi sötét időkbe. 1456. Nándorfehérvárja, Bocskay győztes szabadságharca, mely kivívta a teljes vallásszabadságot, volt Rákóczy szabadságharc az ország függetlenségéért, 1848-49 fénye is máig ragyog, s volt 1956-unk, amikor ismét megpróbálta népünk java a lehetetlent. Az akkori világ legnagyobb katonai hatalmasságával szembeszállva végül mégis elbukott, s lett 2652 hősi halott, tízezrek börtönökben, s negyed millió hazánkfia, aki elhagyta az országot. Az erőt, a vágyat, s végül a szabadulást mindig a szabadító Isten adta. Isten, Aki nemcsak testi szabadságot ígér népének, hanem a Lélek szabadságát övének.

A testi szabadság igen fontos. A nemzeti lét alapfeltétele. Babilonban visszasírták a zsidók a nemzeti királyság idejét, amikor saját országukban voltak. Mi visszasírjuk Nagymagyarországot, amikor mint a mi tejjel és mézzel folyó országunkban mindenünk meglehetett volna, ugyanakkor áldozunk a szabadságot, amiben nem vagyunk adósokként kiszolgáltatottak más, nálunk erősebb nemzeteknek. De a testi szabadságnál még fontosabb a lelki szabadság. Érezzük azt, hogy emberi mivoltunkhoz elszakíthatatlanul hozzátartozik a szabadság. Szabadság nélkül istenképűségünk nem csillog úgy, amint kellene vagy lehetne. Ha valami belül megkötöz, nem azok vagyunk, akik lehetnénk. A legnagyobb rabtartónk: bűneink, hitetlenségünk, Isten elleni engedetlenségünk, melyek fejünkre veszedelmet hoznak. Lelki szabadság nélkül nem marad sokáig meg a testi szabadság sem. Testi, fizikai szabadság nélkül azonban lehet lelki szabadsága az embernek. Hányan szenvedtek börtönben vagy száműzetés magányában Rodostókban vagy Kufthseinekben, Andrassy úti kínzóhelyeken, recski vagy hortobágyi lágerekben, mégis reménykedve a szabadító Úrban, hogy nem maradhat mindez így. Mert az ember szabadságra hívatott teremtmény. S Isten, a szabadító Úr elküldte a Szabadítót e világba, hogy fényével beleragyogjon azok életébe, akik az övéi lettek. Az Isten Szentlelke titokzatos módon munkálkodik a világ életében, s ahol az Isten Szentlelke, ott a szabadság. Nemzetünk mindig is szabadságszerető nép volt. Megalkuvók lennénk mára? Isten nagy dolgokra tesz ma is késszé és alkalmassá. Szabadságra hív testi és lelki értelemben, hogy az ember ember legyen, Teremtője képe mása, s boldog, mint aki megtalálta élete értelmét, hiszen amit az Írás mondja, szabadságra hívatunk el mindnyájan, Atyámfiai!

Maradjunk azért az Istentől elkért és megnyert szabadságban áldottaiként itt a földön s majd az örökkévalóságban Szabadító Urunk dicsőségére! Ámen.